

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 16 DECEMBER.

Het Paleis van Justicie te Brussel

Men heeft in de Kamer andermaal een nieuw krediet gevraagd van 4 miljoen, voor het bouwen van het paleis van justicie te Brussel.

Men weet dat dit gebouw — nogmaals een werk van tijdens de regeering van het doktrinaire kabinet — even als de kerk van Laeken, verre boven de eerste schatting heeft gekost.

Reeds meer dan eens is er in de Kamer tegen die schandelijke geldverkwisting gereklameerd en heeft men aangedrongen, dat er voortaan eene definitieve som, van den eersten oogenblik af, zou bepaald worden.

Dat paleis te Brussel zal op het einde van dit jaar, reeds 11 miljoen 600 duizend frs kosten.

De nu gevraagde som moet met 't aandeel van stad en provincie, voorzien in het jaar 1874.

Waarschijnlijk daarna nieuwe millioenen, die gedurig uit de kas van den burger geput worden.

Wij hopen, dat, met de vraag van krediet, die zich nu weer opdoet, de Kamer andermaal zal doen zien hoe de départementen, die op zoo'n lossen voet werken beginnen, den blaam des lands verdienen.

Kamer.

Zitting van 15 December.

VOORZITTERSCHAP VAN M. THIBAUT.

De zitting wordt om 2 uren geopend. Aan de dagorde is de discussie over het budget der openbare schuld voor het jaar 1874.

De heer **VOORZITTER**. — De centrale sectie vraagt eene vermindering van 100,000 fr. op het budget. Sluit het gouvernement zich hier bij aan?

De heer **MALOU**. — Neen, heer Voorzitter, doch ik zal eene andere vermindering vragen. Ik stel eene vermindering voor van 210 duizend franken, in plaats van 100,000 fr.

De algemeene discussie is geopend & gesloten. De artikelen van 1 tot 17 worden zonder debat aangenomen.

Art. 18. Minimum van den intrest, gewaarborgd door den Staat: 4,553,000 franken.

De middensectie vraagt dit krediet te verminderen met 100,000 fr.

De heer **MALOU**. — Ik heb eene vermindering voorgesteld van 210 duizend franken; doch voor het tweede punt kan ik hoegenaamd geene vermindering aannemen, omdat ik niet zeker ben ten opzichte van de spoorweg-compagnien.

De heer **MULLER**. — Het gouvernement dient ons inlichtingen te geven, vooral betrekkelijk de kwestie der ijzerenwegen.

De heer **DEMEUR**. — Tot heden toe, heeft de control over de ijzerwegen op eene onvoldoende wijze plaats gehad. De commissarissen van het gouvernement bij de spoorweg-maatschappijen worden op eene bespottelijke wijze betaald. De control van het Rekenhof is niet ernstig, niet omdat het den leden aan ijver ontbreekt, maar wel omdat zij niet in bezit zijn van de noodige elementen om de control over de spoorwegmaatschappijen uit te oefenen. Ook geene voldoende control der Kamer, en dit uit hoofde van de wijze, waarop het krediet in het budget staat aangegeekend. Men vraagt ons eene som, en zegt ons dat het krediet niet beperkt is, zoodat het immer kan worden overschreden, wat er vooral in deze kwestie ontbreekt, is de control der publiciteit.

De redenaar treedt in uitbreidingen over zekere dwalingen, welke in het verslag bestaan, en vraagt ten slotte dat het krediet worde beperkt. Wanneer het niet voldoende is, bestaat er niets zoo eenvoudig als een bijkrediet te vragen.

De heer **MALOU**. Indien de control niet groot genoeg is, dat men dan eene speciale wet stemme, welke de kritieken van den heer Demeur voor immer den pas zullen afsnijden. De heer Demeur heeft het vooral gemunt op het minimum der spoorwegmaatschappijen van West-Vlaanderen. Ik zal antwoorden, dat de Staat voor het Beroeps-hof een proces tegen deze maatschappij hangende heeft, en ik mij niet verder met deze maatschappij heb bezig te houden.

De heer **DEMEUR**. — Er is hier kwestie van gansch wat anders. De heer Beernaert, die pleit voor de maatschappij, zal zeggen, dat dit proces geheel en al vreemd is aan dit debat. (Gelach).

De heer **MALOU**. — Wat er ook van zij, daar meest al de spoorlijnen in bloeienden toestand verkeeren, denk ik alle verdere discussie op dit punt te kunnen staken.

De heer **COOMANS** maakt eenige bemerkingen over de spoorweglijn van Lier naar Turnhout.

De zitting wordt gegeven om 4 1/2 ure.
Dinsdag, zitting om 2 ure. Voortzetting der discussie over het budget der openbare schuld.

STADS- & PROVINCIE NIEUWS.

M. N. Wilderode, ontvanger der directe belastingen te Neerpelt, is tot hetzelfde ambt benoemd te Heers.

M. L. Franssen, commies der accisen, is ontvanger der directe belastingen benoemd te Neerpelt.

L'INDICATEUR BREVETÉ des heures de départ et d'arrivée des convois des chemins de fer belges pour le mois de décembre est en vente chez M. COLLÈE. Avec carte. Prix 25 centimes.

Binnenland.

Men schrijft uit Brussel, 14 december:

Er zijn valsche bankbriefjes te Brussel in omloop. Het zijn briefjes van 100 fr., die zeer goed nageemaakt zijn. Er is weinig verschil in het papier en de woorden « La loi punit le contrefacteur » zijn niet zuiver gedrukt. Er zijn reeds 65 van deze valsche briefjes in de bank gekomen. De fijnste spoorvogels van de politie van Brussel zijn op zoek naar den dader of de daders van dien schoonen slag.

— Gedurende de maand november 1873, zijn 6,316 brieven niet verzonden ten gevolge van slechte adressen; van dit getal zijn er 4,885, na opening, voort verzonden of aan de schrijvers weergegeven en 1,631 werden in de scheurmand geworpen.

— Onlangs heeft men in een rijtuig van eenen spoorwagent die tusschen Brussel en Bergen reed, het lijk gevonden van eenen freinwachtster. Het onderzoek deed blijken, dat de ongelukkige door verstikking gestorven was. Men dacht eerst aan eene misdaad, maar wie kan belang hebben in de dood van eenen armen man? Men onderzocht dan naderbij den staat van het rijtuig en men zag dat de freinwachtster, dronken zijnde, zich bij middel eener koord had willen ophangen, maar dat deze gebroken zijnde, de ongelukkige op eenen hoop zavel is gevallen, waardoor hij versmacht is.

— Eenige dagen geleden werd een Pater Karmeliet van Brussel in de straat vervolgd door eenen dier ellendige schurken, die peizen dat zij verstand hebben als zij vreedzame geestelijken met bedelgingen overluden. De walgelijkste godslasteringen volgden op de belsche groepen van den razenden man, terwijl de kloosterling voortstapte alsof hij niets hoorde. Eensklaps valt en rolt er iets achter zijnen rug; hij ziet om en ontwaart zijnen ongelukkigen beleediger zielloos op de steenen liggen. Hij was dood!

Proces Bazaine.

Bij de opschorsing der laatste zitting, op het oogenblik dat eraan in deliberatie ging, ontmoeten wij, zegt een verslaggever, den commandant der gendarmerie Thieriet, die gedurende de debatten met de bewaking des maarschalks is gelast geweest. De commandant is bleek, diep ontroerd. Hij heeft afscheid genomen van den maarschalk en de maarschalkin.

— Mijne rol is ten einde, zegde hij; van dit oogenblik af ben ik van alle verantwoordelijkheid ontheven; 't is voortaan aan kolonel Lucioni, dat de ongelukkige maarschalk behoort.

En toen wij hem opmerkten, dat zijne verantwoordelijkheid nooit zeer groot was geweest, want de maarschalk heeft nooit getracht aan het vonnis te ontsnappen, antwoordde hij:

't Is waar, mijne verantwoordelijkheid was twee maanden lang het sterfbed van dien man bij te wonen!

Dan, met ontroering in de stem, maakte de commandant een ontroerend lof van den maarschalk.

Nooit, zegde hij, heb ik den maarschalk Bazaine het minste woord tegen iemand hooren uitspreken; sprak men kwaad van eenen zijne afbrekers, zelfs van de hevigsten, dan wendde hij het gesprek spoedig af, en hij verontschuldigde zelfs den persoon in kwestie.

De opschorsing der zitting duurde vier uren. Vier uren lang beraadslaagde de krijgsraad over de vier kwestien.

Het publiek, dat de zaal opvulde, heeft den Trianon niet verlaten. Er gingen zelfs weinig of geen personen uit, om wat lucht te scheppen.

Ten 8 ure riep de dienswachter:

« Debout! le Conseil! Recht! de Krijgsraad! »

Iedereen staat recht; doch het is de raad niet; het zijn de generaals Guind en Lallemand, bijgevoegde rechters; volgens de wet zijn die twee bijgevoegde rechters in eene kamer opgesloten geworden, voor 't geval de krijgsraad hen zoude noodig gehad hebben. De twee generaals worden gelost; de werkzaamheden zijn dus afgeloopen.

Een tweede keer klinkt het:

« Debout! le Conseil! »

Het is nogmaals de raad nie'; het is het openbaar ministerie, generaal Pourcet en zijne substituten.

Eene derde maal wordt er geroepen, en de raad treedt binnen; ieder lid neemt rechtstaande plaats aan zijnen zetel, met den hoed op het hoofd.

De ontroering in de gehoorzaal is buitengewoon.

Er komt plotseling stilte, eene stilte, die inderdaad onheilspekkend is. Sedert de opschorsing der zitting bezet de gendarmerie, in orden geplaatst, de zaal.

Bij het binnentreden van den krijgsraad trekt kapitein Bosredon den sabel en commandeert. Achter hem staat de commandant Thieriet, aan wiens bewaking de maarschalk bijzonder was toevertrouwd; men ziet, dat zijne hand beeft.

De maarschalk is afwezig; die afwezigheid maakt zoo mogelijk, den indruk nog dieper. Met eene heldere en koude stem leest de hertog van Aumale het vonnis.

De raad verwijert zich. De volksmenigte gaat uiteen, ten prooi aan eene diepe ontroering, doch zonder gedruisch. Het is 9 uren 10 minuten.

Ziehier zijne korte levensbeschrijving, tot aan het ontstaan van den Fransch-Duitschen oorlog, waardoor Frankrijk tot de diepste vernedering gebracht werd en die een der eerste mannen van keizer Napoleon III, van de hoogste sport der samenleving in die diepste schande neerwierp:

François-Achille Bazaine, oud-veldmaarschalk en senator van Frankrijk, werd den 15 februari 1811 in den Elzas geboren, uit eene familie, die in de Fransche militaire annalen gekend is.

Zijne eerste studien tot het krijgsmansleven werden gedaan in de krijgskundige school te Metz, waarna hij in 1831 vrijwillig dienst nam, en het jaar daarop naar Afrika vertrok.

In vier jaar tijd had hij den graad van officier verworven en was op het slagveld tot ridder van het eere-legioen verheven.

In 1857 werd hij ingelijfd bij het vreemd legioen, vertrok met dit corps naar Spanje, van waar hij, na twee moeilijke veldtochten tegen de Carlisten, in 1859 naar Afrika terugkeerde, met den graad van kapitein. Toen nam hij deel aan de expeditien tegen Malianah, Kabylië en Marokko en bestuurde zelfs gedurende eenige jaren de Arabische aangelegenheden van Tlemcen.

In 1848 was hij luitenant-kolonel bij het 1° regiment van het vreemd legioen; in 1850 werd hij aangesteld als bevelhebber over de brigade infanterie, welke uit dit corps gevormd was. In die hoedanigheid vertrok hij met dit corps, ten jare 1854 naar de Krim, toen de oorlog in het oosten uitbrak, tusschen Rusland en Turkije.

De bulletijns van dien tijd, geschreven door de generaals Canrobert en Pellissier, hebben meer dan eens, tijdens de belegering van Sebastopol, getuigenis gegeven over zijne dapperheid en zijne kennis in krijgskundige uitvoeringen.

Na den aflocht der Russen werd hij tot gouverneur der plaats verheven en den daaropvolgenden 22 september 1855, met den graad van divisie-generaal bekleed. Eene maand later stond hij aan het hoofd der expeditie, welke tegen Kinburn afgezonden werd. Die plaats viel in handen der verbondene mogendheden, na een weerstand van drie dagen.

De buit bestond in 1420 krijgsgevangenen en 174 kanons.

In 1856 werd generaal Bazaine gelast om verschillende divisien infanterie te inspecteeren.

Ten jare 1862 verliet hij Frankrijk met het expeditiekorps, dat in Mexico ging opereeren. Hij vertrok uit Vera-Cruz, rond de helft der maand december van hetzelfde jaar, om het oppergezag in handen te nemen te Jalapa.

In oktober 1865 volgde hij generaal Forey op, als opperbevelhebber over het expeditiekorps en den 12 juli 1864, trok hij Mexico's hoofdstad, binnen, aan het hoofd der Fransche voorwacht.

De ex-president der republiek, don Juarez, werd door zijne troepen tot op de uiterste grenzen van het rijk teruggedreven en den 8 februari 1865, viel de versterkte stad Oajaca in zijne handen, met eene bezetting van 7000 man, die zich onvoorwaardelijk overgaf.

Onder bevel van kolonel Dupin, vormde hij eene contraguerrilla, welke met de mexikaansche guerrillas wederveerde in barbaarsheid en moed.

De voorvallen keerden echter weldra tegen het Fransche corps, hetzij door de onvermoebare vrijheidsliefe der Mexicanen, hetzij door de houding der Vereenigde-Staten, ofwel door de diepe oneenigheden tusschen maarschalk Bazaine en keizer Maximiliaan, zoodat de Fransche opperbevelhebber in september 1866 zich gered maakte, om met zijne troepen naar Frankrijk terug te keeren.

Terwijl de Juaristen San Luis de Potosi, innamen, ontruimden de Fransche troepen al de steden, welke zij bezetielden, om zich te Vera-Cruz samen te trekken, terwijl zij langs alle zijden en onophoudelijk door de guerrillas bestookt werd. Maarschalk Bazaine verklaarde in een laatste krijgdraad, onder voorzitterschap van keizer Maximiliaan en waaraan vele particuliere Mexicanen deel namen, dat het keizerrijk tot de onmogelijkheden behoorde, dat eene worsteling tegen Juarez nuteloos was en geene hoop op goeden uitslag aanbod.

Den 12 maart 1867, verliet generaal Bazaine, aan het hoofd van het Fransche expeditie-korps zijne bondgenooten en keerde naar Frankrijk terug.

Reeds van 5 september 1864, was generaal Bazaine tot de waardigheid van veldmaarschalk verheven, hetwelk hem bij zijne terugkomst het recht gaf deel te nemen aan de beraadslagingen van den keizerlijken Senaat, waarin hij voor de eerste maal doortrad, den 17 mei 1865.

Den 12 november daar opvolgende werd hij bekleed met het bevel over het 5^e legerkorps, en den 15 oktober 1869, steeg hij tot de hoogste

militaire waardigheid onder het keizerrijk, namelijk tot die van bevelhebber, over de keizerlijke wacht. Reeds in 1856 was hij commandant van het Eerelegioen benoemd, en den 2 juli 1865 werd hem het grootlint dier orde over den schouder gehangen.

Buitenland.

Frankrijk.

De datum van het vervoer van maarschalk Bazaine naar het eiland S. Margaritha is nog niet bepaald. M. Jaillard directeur der gevangenis heeft zich naar het eiland begeven ten einde de noodige maatregelen te nemen om den veroordeelden te ontvangen.

De vier departementen waar kiezingen moesten plaats hebben voor de benoeming van vier leden der kamer, zijn gunstig geweest aan de republikeinsche partij.

Het fort Sainte Marguerite waar Bazaine zal overgebracht worden, is onder Lodewijk XIII gebouwd geworden en werd door Vauban hersteld. Het diende onder anderen tot verblijf aan de volgende vermaarde gevangenen: Omer Talon, het ijzeren masker, den dichter Lagrange-Ghalel, en Mgr. de Broglie, bisschop onder het eerste keizerrijk.

Van 1841 tot 1859 werden tatrijke arabische krijgsvangenen daar heen gebracht. Eene stad waarvan Plinius spreekt onder den naam van Vergoanum, en waarvan men heden te vergeefs het spoor zou zoeken, bestond vroeger in dit eiland. Tot in de veertiende eeuw was dit eiland eene afzonderingsplaats voor de momikken met de omliggende eilanden. In 1550 behoorde het aan de stad Grasse; in 1670 werd het eigendom van den hertog van Guise, prins van Joinville. Eenige jaren later maakte Richelieu er zich meester van en deed er de eerste versterkingen oprichten. Het eiland Sainte Marguerite heeft twee vermaarde belegeringen onderstaan, namelijk in 1635 door de Spanjaards en in 1745 door de vereenigde Piemontezen en de Oostenrijkers.

Bazaine heeft den volgenden brief aan maarschalk Mac-Mahon gezonden: Trianon-sous-Bois, 12 december 1875. — Heer maarschalk, — Gij hebt u den tijd herinnerd toen wij samenlijk het vaderland verdedigden, ik vrees dat uw hart het Staatsbelang heeft overheerscht! Ik zou zonder spijt gestorven zijn, want de gonadevraag u door mijne rechters gedaan, wreekt mijne eer. — Aanvaard, heer maarschalk, de verzekering mijns eerbieds. — BAZAINE.

Naar alle waarschijnlijkheid zal maarschalk Bazaine zijn straf moeten uitoefnen op het eiland Sainte-Marguerite.

Dit eiland ligt tegenover Cannes, op ongeveer eene engelsche mijl van de kust. Het eiland zelf is zes kilometers lang, en ongeveer 1000 meters breed.

Het fort dat de eenige bewoonde plaats op het eiland uitmaakt, ligt aan het oostelijke punt, tegenover de Kaap Antibes. Achter het fort strekt zich een schoone ongesloten hof uit, waarin de schoonste oranjeboomen van de streek groeien. Het overige des eilands is overdekt met een bosch nirten en eikenboomen. Het fort diende vroeger tot gevangenis aan de Araben, welke onder de laatste opvoeren in Algerie. den Franschen in handen vielen.

Het eiland Sainte-Marguerite is door een zee-arm van het eiland Saint-Honorat gescheiden. Dit laatste eiland werd eenige jaren geleden door een Engelschman aangekocht, met de ovesblijfsels der oudste abdij uit den tijd der Gallen. Naar die abdij werden de beide eilanden de groep der Lerins-eilanden genoemd.

Duitschland.

De oude koningin Elisabeth van Pruisen is in den nacht van 14 tot 15 december te Dresde overleden.

Koningin Elisabeth, dochter van Maximiliaan I, koning van Beieren, was geboren den 15 november 1801. Zij was den 16 november 1825, in huwelijck getreden met Frederic Willem IV, die haar altijd tot den dag zijner dood (2 januari 1871) in hooge achting hield.

Sedert de dood haars echtgenoots leefde zij in de eenzaamheid, geheel van het hof verwijderd.

Spanje.

Generaal Lopez Dominguez heeft het bevel genomen over het belegeringskorps voor Carthagena. Er wordt beweerd dat de nieuwe bevelhebber gezegd heeft dat hij het Kersfeest binnen Carthagena zou vieren.

Er had een gevecht plaats nabij Villabietta, op de hoogten van Villabona, Astraza, Algaira en Aodoain, tusschen generaal Ismo en *cabecilla* Dorregarak. Het vuur 's middags begon, duurde tot 's nachts voort.